

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

19. september 2019*

»Dumping – import af visse rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning, herunder også ufærdige varer, med oprindelse i Kina og Taiwan – indførelse af endelig antidumpingtold – normalværdi – justeringer – åbenbart urigtigt skøn – begrundelsespligt«

I sag T-228/17,

Zhejiang India Pipeline Industry Co. Ltd, Wenzhou (Kina), ved advokat S. Hirsbrunner,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved T. Maxian Rusche, N. Kuplewatzky og E. Schmidt, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Rådet for Den Europæiske Union ved B. Driessen og H. Marcos Fraile, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand i henhold til artikel 263 TEUF om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/141 af 26. januar 2017 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning, herunder også ufærdige varer, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT 2017, L 22, s. 14, berigtiget i EUT 2017, L 304, s. 69),

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (refererende dommer) og I. Reine,

justitssekretær: fuldmægtig F. Oller,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. januar 2019,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

I. Sagens baggrund

- 1 Sagsøgeren, Zhejiang Jindia Pipeline Industry Co. Ltd, er et selskab med hjemsted i Kina, som fremstiller og eksporterer rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning (herefter »rørfittings«) til Den Europæiske Union.
- 2 Efter en klage indgivet den 14. september 2015 af Defence Committee of the Stainless Steel Butt-welding Fittings Industry of the European Union offentliggjorde Europa-Kommissionen den 29. oktober 2015 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning, herunder også ufærdige varer, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT 2015, C 357, s. 5) i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010, L 7, s. 22, og i EUT 2016, L 44, s. 20) (erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21). Det skal bemærkes, at processuelle regler ifølge Domstolens praksis almindeligvis antages at finde anvendelse fra deres ikrafttrædelsestidspunkt (jf. dom af 11.12.2012, Kommissionen mod Spanien, C-610/10, EU:C:2012:781, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis). Derimod skal de materielle regler fortolkes således, at de kun omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen, såfremt det af ordlyden, bestemmelsernes formål eller opbygning klart fremgår, at dette har været meningen (dom af 12.11.1981, Meridionale Industria Salumi m.fl., 212/80-217/80, EU:C:1981:270, præmis 9, og af 11.12.2008, Kommissionen mod Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, præmis 44). Hvad angår de materielle bestemmelser henvises således herefter til forordning nr. 1225/2009, mens der for de processuelle regler henvises til enten forordning nr. 1225/2009 eller forordning 2016/1036 alt efter datoen for afviklingen af den pågældende procedure.
- 3 Undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. oktober 2014 til den 30. september 2015 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 2012 til den 30. september 2015 (herefter »den betragtede periode«).
- 4 Det kinesiske handelskammer for importører og eksportører af metaller, mineraler og kemiske produkter (herefter »handelskammeret«) repræsenterede visse producenter af rørfittings i proceduren for Kommissionen.
- 5 Der blev foretaget et kontrolbesøg i sagsøgerens lokaler i henhold til artikel 16 i forordning nr. 1225/2009 (erstattet ved artikel 16 i forordning 2016/1036).
- 6 Sagsøgeren fremsatte ikke en anmodning om at opnå status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår i medfør af artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 1225/2009 [erstattet ved artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning 2016/1036].
- 7 Den 25. juli 2016 fremsatte handelskammeret bemærkninger til de foreløbige konklusioner. Nævnte kammer anmodede Kommissionen om at fremlægge alle de oplysninger, som denne rådede over vedrørende EU-erhvervsgrænsen på tidspunktet for de foreløbige konklusioner.
- 8 Den 27. oktober 2016 meddelte Kommissionen sine endelige konklusioner og fastsatte fristen for at fremsætte bemærkninger til den 16. november 2016. I disse konklusioner meddelte Kommissionen sin beslutning om at anvende Taiwan som referenceland med henblik på at fastsætte normalværdien for de eksporterende producenter fra Folkerepublikken Kina.

- 9 Den 16. november 2016 fremsatte handelskammeret og sagsøgeren deres respektive bemærkninger til de endelige konklusioner. Sagsøgeren anførte, at den frist, der var fastsat til at fremsætte bemærkninger, var utilstrækkelig, henset til omfanget af visse oplysninger, som var blevet meddelt for første gang ved de endelige konklusioner. Handelskammeret anmodede Kommissionen om en høring. Kommissionen foreslog en dato til afholdelse af en høring, som efter handelskammerets opfattelse var for nært forestående, henset til de nødvendige formaliteter vedrørende de berørte personers ankomst til Bruxelles (Belgien), hvorfor høringen ikke fandt sted.
- 10 Den 25. november 2016 meddelte Kommissionen efter bemærkninger fra visse parter i proceduren sine endelige, reviderede konklusioner med data og supplerende oplysninger og fastsatte fristen for fremsættelse af bemærkninger til den 29. november 2016. Handelskammeret anmodede om en forlængelse af denne frist. Eftersom denne anmodning blev afvist, fremsatte handelskammeret sine bemærkninger inden for den fastsatte frist.
- 11 Den 26. januar 2017 vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2017/141 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning, herunder også ufærdige varer, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT 2017, L 22, s. 14, berigtiget i EUT 2017, L 304, s. 69, herefter »den anfægtede forordning«).
- 12 I henhold til den anfægtede forordnings artikel 1 blev antidumpingtolden i forhold til sagsøgeren fastsat til 48,9%.

II. Retsforhandlinger og parternes påstande

- 13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. april 2017 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.
- 14 Henset til sagsøgerens anmodninger af 27. april og 13. oktober 2017 og i henhold til artikel 66 i Rettens procesreglement har Retten fra nærværende dom udeladt navnene på visse producenter, der samarbejdede i den omhandlede procedure for Kommissionen, og omtalen af et bevis, som sagsøgeren har fremlagt.
- 15 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 21. juni 2017 har Rådet for Den Europæiske Union fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande udelukkende hvad angår sagsøgerens femte anbringende.
- 16 Ved kendelse af 27. juli 2017 har Retten tilladt Rådet at intervenere.
- 17 Efter forslag fra den refererende dommer har Retten (Fjerde Afdeling) den 6. november 2018 besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fastsat i procesreglementets artikel 89, opfordret sagsøgeren til at fremlægge beviser for, at selskabet var repræsenteret af handelskammeret for Kommissionen. Sagsøgeren har efterkommet Rettens opfordring inden for den fastsatte frist.
- 18 Som svar på de argumenter og beviser, som sagsøgeren har fremført som svar på den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er omtalt ovenfor i præmis 17, har Kommissionen i retsmødet fremlagt beviser for at godtgøre, at sagsøgeren ikke var repræsenteret af handelskammeret for Kommissionen.
- 19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
 - Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

– Kommissionen og Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

20 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.
- Subsidiært frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

21 Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen frifindes.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. Retlige bemærkninger

22 Som svar på Rettens spørgsmål i retsmødet har Kommissionen erklæret at give afkald på afvisningspåstanden, hvilket er væsentligt at bemærke.

23 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat fem anbringender. Det første anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn, manglende upartiskhed ved bevisbedømmelsen, pålæggelse af en urimelig bevisbyrde på sagsøgeren, en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til at blive hørt og Kommissionens utilstrækkelige begrundelse hvad angår fastlæggelsen af, om varerne kunne erstatte hinanden. Det andet anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn og en utilstrækkelig begrundelse af tilpasningen af normalværdien. Det tredje anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn og magtmisbrug vedrørende fastlæggelsen af den betragtede periode. Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om forsvarlig forvaltning, af gennemsigtighedsprincippet og af princippet om ret til forsvar. Det femte anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn hvad angår behandlingen af lande uden markedsøkonomi. Af hensyn til sammenhængen undersøger Retten det femte anbringende, inden det andet anbringende undersøges. Spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionens anvendelse af metoden til beregningen af normalværdien for lande uden markedsøkonomi var lovlig, skal nemlig behandles inden det spørgsmål, som behandles som led i det andet anbringende, og som vedrører Kommissionens afslag på at anvende oplysninger fra det kinesiske marked til beregningen af denne normalværdi.

A. Realiteten

1. Om det første anbringende om et åbenbart urigtigt skøn, manglende upartiskhed ved bevisbedømmelsen, pålæggelse af en urimelig bevisbyrde på sagsøgeren, en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til at blive hørt og Kommissionens utilstrækkelige begrundelse hvad angår fastlæggelsen af, om rørfittings, der er fremstillet efter ASME/ANSI- og EN/DIN-standarderne, kunne erstatte hinanden

24 Som led i nærværende anbringende undersøges indledningsvis det andet klagepunkt om en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til at blive hørt, derefter foretages en samlet undersøgelse af det første, det tredje og det fjerde klagepunkt om et åbenbart urigtigt skøn, manglende upartiskhed ved bevisbedømmelsen og pålæggelse af en urimelig bevisbyrde på sagsøgeren, og endelig undersøges det femte klagepunkt om en utilstrækkelig begrundelse.

a) Genstanden for det første anbringende

- 25 Det fremgår af 47. betragtning til den anfægtede forordning, at den pågældende undersøgelse vedrørte »rørfittings til stuksvejsning af austenitisk rustfrit stål, svarende til AISI-type 304, 304L 316, 316L 316Ti, 321 og 321H samt de tilsvarende kvaliteter i andre standarder, med største udvendige diameter på 406,4 mm og derunder, og en godstykkelser på 16 mm og derunder, med en ruhed på mindst 0,8 mikrometer, uden flanger, herunder også ufærdige varer, med oprindelse i Kina og Taiwan«, og at »[v]aren er henhørende under KN-kode ex 7307 23 10 og ex 7307 23 90«. Ifølge 48. betragtning til den anfægtede forordning fremstilles »[d]en pågældende vare hovedsagelig ved tilskæring og formning af rør«, den »anvendes til at forbinde rør af rustfrit stål« »og findes i forskellige former« såsom »rørknæ, overgangsstykker, T-formede fittings og hætter«.
- 26 Sagsøgerens argumentation inden for rammerne af det første anbringende kan inddeles i fem klagepunkter. Det første klagepunkt vedrører Kommissionens åbenbare fejl ved konklusionen om, at de rørfittings, som var fremstillet i overensstemmelse med ASME/ANSI-standard, og de rørfittings, der var fremstillet i overensstemmelse med EN/DIN-standard, kunne erstatte hinanden. Det andet klagepunkt vedrører Kommissionens angivelige tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar hvad angår de bemærkninger, som selskabet ønskede at fremsætte under antidumpingproceduren, vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de rørfittings, der var fremstillet efter de ovennævnte standarder, kunne erstatte hinanden. Det tredje klagepunkt vedrører Kommissionens angiveligt manglende upartiskhed i vurderingen af beviselementerne vedrørende spørgsmålet, om rørfittings fremstillet efter de to ovennævnte standarder kunne erstatte hinanden. Det fjerde klagepunkt vedrører den urimelige bevisbyrde, som Kommissionen havde pålagt sagsøgeren vedrørende spørgsmålet, om varerne kunne erstatte hinanden. Det femte klagepunkt vedrører Kommissionens angiveligt utilstrækkelige begrundelse for fastlæggelsen af den nævnte mulighed for, at varerne kunne erstatte hinanden.
- 27 I replikken har sagsøgeren som svar på argumenterne i svarskriftet præciseret, at selskabets første anbringende ikke tilsigtede at anfægte den definition af den pågældende vare, som er foretaget i 47. og 48. betragtning til den anfægtede forordning. Sagsøgeren har anført, at det første anbringende vedrører gyldigheden af Kommissionens analyse af virkningerne af dumpingvarerne i Unionen med henblik på fastlæggelse af skaden og årsagsforbindelsen. Sagsøgeren har anført, at klagepunkterne om, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn, om manglende upartiskhed i bevisbedømmelsen, om en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til at blive hørt og om en utilstrækkelig begrundelse vedrørende fastlæggelsen af, at varerne kunne erstatte hinanden, berører gyldigheden af den måde, hvorpå Kommissionen foretog vurderingen af dumpingimportens virkninger på EU-erhvervsgrenens produktion med henblik på at godtgøre skaden og årsagsforbindelsen. Sagsøgeren har gjort gældende, at EU-producenterne næsten udelukkende fremstiller rørfittings i overensstemmelse med EN/DIN-standard, og at de kinesiske producenter næsten udelukkende fremstiller rørfittings i overensstemmelse med ASME/ANSI-standard. Eftersom importen af rørfittings med oprindelse i Kina, der opfyldte ASME/ANSI-standard, ikke på væsentlige punkter kan erstattes med varer, som opfylder EN/DIN-standard, og som i det væsentlige fremstilles af EU-producenterne, kunne Kommissionen således ikke objektivt og begrundet konkludere, at importen forvoldte EU-erhvervsgrenen væsentlig skade.
- 28 I retsmødet har Kommissionen som led i et svar på et spørgsmål fra Retten anført, at sagsøgerens argumentation, der er fremført ovenfor i præmis 27, må anses for at udgøre et nyt anbringende, eftersom sagsøgeren i sit ræsonnement som led i det første anbringende i stævningen ikke havde rejst tvivl om Kommissionens vurdering af skaden.
- 29 Det skal i denne henseende fremhæves, at sagsøgerens argumentation, der er nævnt ovenfor i præmis 27, udgør en udvikling af en argumentation, der er indeholdt i stævningen, som svar på Kommissionens argumenter som led i svarskriftet vedrørende de krav, som påhviler denne institution ved definitionen af den pågældende vare. Sagsøgeren har nemlig i stævningen kritiseret

Kommissionens vurdering af, om de to standarder, EN/DIN og ASME/ANSI, kunne erstatte hinanden. I replikken har sagsøgeren præciseret, at denne argumentation tilsigtede at anfægte Kommissionens vurdering af skaden. Denne udvikling kan følgelig ikke betragtes som et nyt anbringende.

b) Det andet klagepunkt om en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til at blive hørt hvad angår fastlæggelsen af, at de to typer standarder kunne erstatte hinanden

- 30 Med sit andet klagepunkt har sagsøgeren anført, at Kommissionen tilsidesatte selskabets retten til forsvar, for så vidt som den først tog hensyn til handelskammerets bemærkninger om varernes mulighed for at erstatte hinanden ved fremlæggelsen af de supplerende oplysninger den 25. november 2016, men ikke under procedurens tidligere trin. Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionen fastsatte en frist på to og en halv arbejdsdag til at fremsætte bemærkninger til de endelige, reviderede konklusioner, og at denne korte frist forhindrede selskabet i at fremsætte uddybende bemærkninger til de supplerende oplysninger. Sagsøgeren har gjort gældende, at selv om artikel 20, stk. 5, i forordning 2016/1036 gør det muligt at fastsætte en kortere frist end ti dage til at fremsætte bemærkninger, burde Kommissionen have fastsat en længere frist. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at høringen af klageren blev afholdt dagen efter den frist, som Kommissionen havde fastsat til fremsættelse af bemærkninger til de endelige, reviderede konklusioner af 25. november 2016. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at handelskammeret havde anmodet om en forlængelse af fristen til at besvare de endelige, reviderede konklusioner, og at Kommissionen gav afslag herpå. Det er sagsøgerens opfattelse, at selskabet blev udsat for forskelsbehandling i denne henseende, idet det var repræsenteret ved handelskammeret under proceduren for Kommissionen.
- 31 Kommissionen har fremhævet, at det var handelskammeret, der handlede under den pågældende procedure for denne institution og ikke sagsøgeren selv. Det er derfor Kommissionens opfattelse, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig en tilsidesættelse af retten til forsvar. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at det følger af Rettens faste praksis, at tilsidesættelsen af en subjektiv ret kun kan påberåbes af den person, hvis ret angiveligt er blevet tilsidesat, men ikke af tredjeparter (dom af 1.7.2010, ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni mod Kommissionen, T-62/08, EU:T:2010:268, præmis 186, af 26.10.2010, CNOP og CCG mod Kommissionen, T-23/09, EU:T:2010:452, præmis 45, og af 12.5.2011, Région Nord-Pas-de-Calais og Communauté d'agglomération du Douaisis mod Kommissionen, T-267/08 og T-279/08, EU:T:2011:209, præmis 77).
- 32 Som svar på et spørgsmål stillet af Retten som led i den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er omtalt ovenfor i præmis 17, har sagsøgeren fremført argumenter og beviser for at godtgøre, at selskabet var repræsenteret af handelskammeret for Kommissionen.
- 33 For det første har sagsøgeren fremhævet, at handelskammeret i sine indledende bemærkninger for Kommissionen anførte, at det repræsenterede visse eksporterende producenter af den pågældende vare. For det andet har sagsøgeren anført, at handelskammeret for Kommissionen fremlagde fortrolige oplysninger vedrørende sagsøgeren, som handelskammeret ikke havde kunnet opnå uden sagsøgerens samtykke. For det tredje har sagsøgeren for Retten fremlagt en meddelelse, som handelskammeret den 28. oktober 2015 sendte til alle de virksomheder, der var berørte af indledningen af en antidumpingprocedure vedrørende svejsede rørfittings af rustfrit stål med oprindelse i Kina. Selv om modtagerne af meddelelsen ikke er fastlagt, fremgår det heraf, at handelskammeret meddelte »alle virksomheder, som var berørte« af indledningen af en antidumpingprocedure, at tre virksomheder, herunder sagsøgeren, havde tilkendegivet, at de ville deltage i antidumpingproceduren ved at udpege et advokatkontor til at repræsentere dem for Kommissionen. Det fremgår ligeledes af denne meddelelse, at aftalen om repræsentation skulle indgås separat mellem hver virksomhed og advokatkontoret.

- 34 I denne forbindelse skal det for det første bemærkes, at handelskammeret i sine indledende bemærkninger ikke udspecificerede, hvilke virksomheder det repræsenterede. For det andet skal det fremhæves, at sagsøgeren heller ikke har udspecificeret, hvilke fortrolige oplysninger om selskabet handelskammeret fremlagde. For det tredje skal det bemærkes, at handelskammerets meddelelse af 28. oktober 2015 ikke nævnte, at det havde besluttet selv at repræsentere visse virksomheder for Kommissionen, men at tre virksomheder havde besluttet at deltage i antidumpingproceduren og at være repræsenteret af et bestemt advokatkontor for Kommissionen. Det fremgår således ikke af denne meddelelse, at handelskammeret handlede på vegne af tre virksomheder i proceduren for Kommissionen. Dette dokument kan således ikke bevise, at handelskammeret repræsenterede sagsøgeren i den pågældende procedure.
- 35 Det skal bemærkes, at Kommissionen, som det er fremhævet ovenfor i præmis 18, som svar på de argumenter og dokumenter, som sagsøgeren har fremlagt, i retsmødet har fremlagt argumenter og dokumenter for at godtgøre, at sagsøgeren ikke var repræsenteret af handelskammeret for Kommissionen. For det første har Kommissionen fremlagt et uddrag af et antidumpingspørgeskema, som den havde tilsendt sagsøgeren, hvori selskabet skulle svare, om det var medlem af handelskammeret. Selskabet svarede, at det var medlem af Wenzhou Pipe Fittings Association. Kommissionen har gjort gældende, at det fremgår af dette svar, at sagsøgeren ikke er medlem af handelskammeret. For det andet har Kommissionen fremlagt den fuldmagt, som handelskammeret havde givet til en advokat til at repræsentere dette kammer for Kommissionen. Kommissionen har anført, at denne fuldmagt alene omtaler handelskammeret og ikke kan betragtes som bevis for repræsentation af sagsøgeren.
- 36 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren, som Kommissionen har anført, ikke har bevist, at handelskammeret handlede på selskabets vegne for Kommissionen i den i denne sag omhandlede procedure. Sagsøgeren kan således ikke for Retten påberåbe sig handelskammerets ret til forsvar (jf. i denne retning dom af 1.7.2010, ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni mod Kommissionen, T-62/08, EU:T:2010:268, præmis 186, af 26.10.2010, CNOP og CCG mod Kommissionen, T-23/09, EU:T:2010:452, præmis 45, og af 12.5.2011, Région Nord-Pas-de-Calais og Communauté d'agglomération du Douaisis mod Kommissionen, T-267/08 og T-279/08, EU:T:2011:209, præmis 77).
- 37 Sagsøgeren kan derimod påberåbe sig overholdelsen af sin ret til at blive hørt som led i sin egen deltagelse i den administrative procedure. Sagsøgeren har i det væsentlige kritiseret Kommissionen for først ved de endelige, reviderede konklusioner at anføre sine konklusioner vedrørende disse to standarders mulighed for at erstatte hinanden og for kun at give selskabet to og en halv arbejdsdag til at fremsætte sine bemærkninger.
- 38 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgeren hverken fremsatte bemærkninger til de endelige, reviderede konklusioner eller anmodede om en forlængelse af fristen til at fremsætte de nævnte bemærkninger. De bemærkninger og den anmodning om forlængelse, som sagsøgeren har påberåbt sig for Retten, kan begge tilregnes handelskammeret, og det er ikke bevist, at dette kammer handlede på sagsøgerens vegne, som det fremgår af præmis 36 ovenfor.
- 39 Det skal ligeledes bemærkes, at den frist, som Kommissionen fastsatte til at fremsætte bemærkninger, i overensstemmelse med forordning 2016/1036, der var gældende på tidspunktet for meddelelsen af de endelige, reviderede konklusioner, blev fastsat til den 25. november 2016. Denne forordnings artikel 20, stk. 5, bestemmer, at der til fremsættelse af bemærkninger »kan fastsættes en kortere periode [end ti dage], når yderligere endelige oplysninger skal fremlægges«. Ved at give sagsøgeren mulighed for at fremsætte sine bemærkninger indtil den 29. november 2016 tilsidesatte Kommissionen ikke de bestemmelser, der fastlægger reglerne for at høre parterne om de endelige, reviderede konklusioner.

40 Endelig har sagsøgeren ikke fremlagt oplysninger, der godtgør, at selskabet ikke var i stand til på hensigtsmæssig vis at gøre sine synspunkter gældende vedrørende de nye oplysninger i de endelige, reviderede konklusioner.

41 Henset til det ovenstående må det fastslås, at sagsøgerens ret til at blive hørt ikke er blevet tilsidesat.

42 Sagsøgerens andet klagepunkt skal derfor delvist afvises, delvist forkastes som ugrundet.

c) Det første, det tredje og det fjerde klagepunkt om en åbenbar fejl, manglende upartiskhed ved bevisbedømmelsen og pålæggelse af en urimelig bevisbyrde på sagsøgeren hvad angår fastlæggelsen af, om rørfittings, der er fremstillet efter ASME/ANSI- og EN/DIN-standarderne, kan erstatte hinanden

1) Formaliteten vedrørende visse bilag til replikken

43 Sagsøgeren har vedlagt flere bilag til replikken med henblik på at underbygge sin argumentation om, at rørfittings fremstillet efter ASME/ANSI- og EN/DIN-standarderne blev undergivet forskellige termiske behandlinger, hvilket begrundede selskabets teori om, at rørfittings fremstillet efter disse standarder ikke kan erstatte hinanden.

44 I replikken, og herefter som svar på et spørgsmål, som Retten har stillet i retsmødet, har sagsøgeren anført, at selskabet fremlagde disse bilag med replikken for at besvare visse argumenter, som Kommissionen havde fremsat i svarskriftet.

45 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at præklusionsreglen i procesreglementets artikel 85, stk. 1, ikke vedrører modbevis og adgangen til at fremkomme med nye beviser som følge af et modbevis fra modpartens side (dom af 13.12.2018, Post Bank Iran mod Rådet, T-559/15, EU:T:2018:948, præmis 75).

46 I det foreliggende tilfælde skal det indledningsvis fastslås, at sagsøgeren i stævningen omtalte spørgsmålet om den forskellige termiske behandling af rørfittings, alt efter om de var fremstillet i overensstemmelse med ASME/ANSI-standard eller med EN/DIN-standard. Det skal herefter bemærkes, at Kommissionen i svarskriftet ikke har fremlagt et modbevis vedrørende dette spørgsmål. Desuden har Kommissionen med argumentationen i svarskriftet ikke bestridt, at ASME/ANSI- og EN/DIN-standarderne medfører forskelle hvad angår den termiske behandling, men har i det væsentlige tilsigtet at relativere dette spørgsmåls praktiske betydning.

47 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at bilag C.3, C.4 og C.5 til replikken blot tilsigter at underbygge et argument, som sagsøgeren allerede havde fremsat i stævningen, og at disse bilag hverken tilsigter at rejse tvivl om de modbeviser, som Kommissionen måtte have fremlagt i svarskriftet, eller udgør en modargumentation, som udvikles heri. Desuden bemærker Retten, at sagsøgeren hverken i sine skriftlige indlæg eller i retsmødet har præciseret, hvilke af Kommissionens argumenter bilagene skulle besvare.

48 Eftersom sagsøgeren ikke har fremsat andre begrundelser for ved replikken at have fremlagt bilag C.3, C.4 og C.5, følger det heraf, at fremlæggelsen må anses for at være sket for sent og for at være ubegrundet, og de skal således afvises.

2) Formaliteten vedrørende sagsøgerens argumenter om 54. betragtning til den anfægtede forordning

- 49 Som led i det første anbringende har sagsøgeren anfægtet 54. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter »undersøgelsen og en høring med den EU-producent, der også har en aftale om passiv forædling, [havde] vist, at de fysiske, tekniske og kemiske egenskaber ved de varer, der godkendes under EN/DIN- og under ASME/ANSI-standarderne, [var] sammenlignelige«. Sagsøgeren har i denne forbindelse fremhævet, at forklaringerne fra den EU-producent, der er nævnt i denne betragtning, ikke vedrørte muligheden for, at varer efter disse standarder kunne erstatte hinanden, og at denne producent ophørte med at samarbejde fra den 27. januar 2017, hvilket betyder, at de oplysninger, som denne fremlagde, ikke er blevet efterprøvet. Sagsøgeren har derimod fremhævet, at oplysningerne fra den EU-producent, som anførte, at varerne ikke kunne erstatte hinanden, var blevet efterprøvet ved kontroller på stedet.
- 50 I denne henseende har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerens argumenter om den importør, som havde anført, at varerne ikke kunne erstatte hinanden, må »afvises fra realitetsbehandling«, eftersom sagsøgeren ikke havde indført dem i stævningen, men alene i bilagene hertil.
- 51 Kommissionen har anført, at det følger af Domstolens praksis, at sagsøgeren ikke blot kan henvise til bilagene for at påberåbe sig argumenter for Retten, men at disse argumenter skal fremsættes i stævningens tekst (dom af 11.9.2014, MasterCard m.fl. mod Kommissionen, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, præmis 40 og 41, og kendelse af 14.4.2016, Best-Lock (Europe) mod EUIPO, C-452/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:270, præmis 14). Det er korrekt, at det følger af retspraksis, at der ikke ved en generel henvisning til andre dokumenter, herunder dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, rådes bod på en unkladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, der i medfør af procesreglementets artikel 76 skal være indeholdt i det stævningen (jf. kendelse af 14.4.2016, Best-Lock (Europe) mod EUIPO, C-452/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:270, præmis 14 og den deri nævnte retspraksis). I det foreliggende tilfælde skal det imidlertid fastslås, at den væsentlige del af sagsøgerens argumenter vedrørende forklaringerne fra den europæiske importør, som havde anført, at varer efter de to standarder ikke kunne erstatte hinanden, fremgår af stævningens punkt 37. Disse argumenter kan således antages til realitetsbehandling.

3) Vedrørende realiteten med hensyn til det første, det tredje og det fjerde klagepunkt

- 52 Som led i det første klagepunkt har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen begik en åbenbar fejl ved at konstatere, at rørfittings fremstillet i overensstemmelse med ASME/ANSI-standard og rørfittings fremstillet i overensstemmelse med EN/DIN-standard kunne erstatte hinanden på Unionens marked. Kommissionen tog ikke tilstrækkeligt hensyn til alle de relevante omstændigheder og vurderede ikke oplysningerne i sagen med den fornødne omhu.
- 53 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 54 Det skal i denne henseende konstateres, at sagsøgerens første klagepunkt savner grundlag i de faktiske omstændigheder. Det fremgår nemlig af 52. betragtning til den anfægtede forordning, at visse parter efter meddelelsen af de endelige konklusioner for Kommissionen havde gjort gældende, at rørfittings fremstillet i overensstemmelse med ASME/ANSI-standard og rørfittings fremstillet i overensstemmelse med EN/DIN-standard ikke kunne erstatte hinanden ud fra et teknisk synspunkt, eller at rørfittings fremstillet i overensstemmelse med EN/DIN-standard måtte udelukkes fra definitionen af den pågældende vare. Efter disse bemærkninger konstaterede Kommissionen i 53.-58. betragtning til den anfægtede forordning, at både EU-erhvervsgruppen og de kinesiske producenter fremstillede rørfittings efter begge typer standarder, at de fysiske, tekniske og kemiske egenskaber ved rørfittings fremstillet i overensstemmelse med de to standarder var sammenlignelige, selv om der kunne være mindre forskelle heri, og endelig at begge typer standarder var i indbyrdes konkurrence ved valget af standard og selv efter valget af standard, når de fuldstændigt overlappede hinanden.

- 55 Det fremgår derimod på ingen måde af den anfægtede forordning, at Kommissionen konkluderede, at rørfittings fremstillet i overensstemmelse med de to standarder kunne erstatte hinanden. Kommissionen fastslog blot, at der ofte var væsentlige ligheder mellem rørfittings fremstillet efter de to standarder, og at de konkurrerede med hinanden, hvilket ikke begrundede, at den ene af disse typer standarder blev udelukket fra definitionen af den pågældende vare.
- 56 Det følger heraf, at sagsøgerens første klagepunkt under det første anbringende må forkastes.
- 57 Retten fremsætter følgende betragtninger for fuldstændighedens skyld, såfremt sagsøgerens første klagepunkt ikke skal fortolkes som en henvisning til varernes mulighed for at erstatte hinanden i snæver forstand, men til Kommissionens konstatering om, at rørfittings fremstillet i overensstemmelse med de to standarder ligner hinanden eller er sammenlignelige og konkurrerer.
- 58 For det første har sagsøgeren har gjort gældende, at EU-producenterne næsten udelukkende leverer rørfittings i overensstemmelse med EN/DIN-standarden, og at de kinesiske producenter næsten udelukkende leverer rørfittings i overensstemmelse med ASME/ANSI-standarden.
- 59 For det andet har sagsøgeren fremhævet, at en uafhængig importør, som samarbejdede i antidumpingundersøgelsen for Kommissionen, havde fremsat bemærkninger for Kommissionen, hvori det anførtes, at ASME/ANSI- og EN/DIN-standarderne ikke kunne erstatte hinanden. Sagsøgeren har anført, at denne importør synes at have underbygget sine forklaringer ved at fremlægge kopier af bestillinger på rørfittings, som importøren havde leveret til en af klagerne i Unionen. Sagsøgeren har fremlagt disse bemærkninger for Retten.
- 60 For det tredje har sagsøgeren anfægtet 55. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter de to standarder konkurrerer. Selskabet har anført, at denne konstatering modsiges af de efterprøvede beviser, der er forelagt Kommissionen. Hvad angår konstateringen i denne betragtning om, at »[d]et er sandt, at for visse projekter vil specifikationerne kræve brug af [varer, der opfylder standarderne] EN/DIN eller ASME/ANSI«, har sagsøgeren gjort gældende, at såfremt disse standarder kunne erstatte hinanden, ville projekterne ikke sondre mellem dem. Sagsøgeren har ligeledes anfægtet 54. betragtning til den anfægtede forordning, idet selskabet har fremhævet, at forklaringerne fra den EU-producent, der er nævnt heri, ikke vedrørte muligheden for, at varer efter disse standarder kunne erstatte hinanden, og at denne producent ophørte med at samarbejde fra den 27. januar 2017, hvilket betyder, at de oplysninger, som denne fremlagde, ikke er blevet efterprøvet. Sagsøgeren har derimod fremhævet, at oplysningerne fra den EU-producent, som anførte, at varerne ikke kunne erstatte hinanden, var blevet efterprøvet ved kontroller på stedet.
- 61 Hvad for det fjerde angår 57. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter »Kommissionen [...] sendte specifikke anmodninger til den samarbejdsvillige importør, men [modtog] til trods herfor ikke [...] beviser for, at den samme vare og den pågældende vare ikke konkurrerer«, har sagsøgeren anført, at den eneste importør, der samarbejdede, fremlagde beviser og skriftlige bemærkninger for at bevise, at der ikke forelå konkurrence. Sagsøgeren har gjort gældende, at det fremgår af 39. betragtning til den anfægtede forordning, at den importør, der samarbejdede, fremlagde supplerende beviser vedrørende varernes mulighed for at erstatte hinanden.
- 62 Hvad for det femte angår 59. betragtning til den anfægtede forordning, hvoraf fremgår, at »[e]fter den supplerende fremlæggelse bekræftede flere interesserede parter, herunder en ikke forretningsmæssigt forbundet importør, konklusionerne af undersøgelsen«, og at »[d]isse interesserede parter gentog, at ASME/ANSI- og EN/DIN-standarder i vidt omfang [var] indbyrdes udskiftelige«, ligesom »en interesseret part [udtalte], at rørleverandører i Unionen [leverede] varer med begge certificeringer, og at alle producenter af den pågældende vare også [kunne] opnå dobbelt certificering«, og »[s]amme interesserede part [desuden anførte], at hovedparten af forhandlernes lagre af den pågældende vare, og

samme vare faktisk [havde] begge certificeringer«, har sagsøgeren anført, at alle disse erklæringer modsiges af beviserne. Selskabet har gjort gældende, at den eneste uafhængige importør, som fremsatte bemærkninger for Kommissionen, bekræftede, at varerne ikke kunne erstatte hinanden.

- 63 For det sjette har sagsøgeren hvad angår 40. betragtning til den anfægtede forordning anført, at »pålidelige kilder og eksperter« har benægtet, at der fandtes en dobbelt certificering efter de pågældende to standarder. Dette fravær af dobbelt certificering kan navnlig forklares med, at rørfittings fremstillet efter ASME/ANSI-standarden nødvendigvis er genstand for en termisk behandling for at gøre dem modstandsdygtige over for tæring og derfor i væsentligt omfang foretrækkes i fabrikker og andre anvendelsesområder, hvor rør og fittings udsættes for elementerne, idet EN/DIN-standarden for sit vedkommende ikke indebærer denne termiske behandling.
- 64 For det syvende har sagsøgeren gjort gældende, at fraværet af varernes mulighed for at erstatte hinanden og af en dobbelt certificering efter de to standarder desuden kan forklares ved, at selv om de ydre dimensioner kan ligne hinanden eller være identiske, er væggene i rørfittings, der opfylder ASME/ANSI-standarden, tykkere, og rørfittings, der opfylder denne standard, foretrækkes derfor til den anvendelse, som genfindes i mange industrier i Europa, som kræver højere tryk.
- 65 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at ifølge fast retspraksis kræver konstateringen af, om der foreligger skade for EU-erhvervsgrenen, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder, hvorfor institutionerne har et vidt råderum, og at domstolsprøvelsen af et sådant skøn således skal begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (dom af 19.12.2013, Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, C-10/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:865, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).
- 66 Det skal bemærkes, at sagsøgeren bærer bevisbyrden for, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at konstatere, at der var ligheder mellem rørfittings fremstillet i overensstemmelse med de to standarder, og at de konkurrerede med hinanden (jf. i denne retning og analogt dom af 9.9.2010, Carpent Languages mod Kommissionen, T-582/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2010:379, præmis 57, og af 17.1.2017, Cofely Solelec m.fl. mod Parlamentet, T-419/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:8, præmis 96).
- 67 I det foreliggende tilfælde skal det således afgøres, om sagsøgeren har fremlagt beviser, der kan bevise den åbenbare fejl, som selskabet har gjort gældende.
- 68 For det første skal det fastslås, at sagsøgeren på ingen måde har underbygget argumentationen om, at EU-producenterne næsten udelukkende producerede rørfittings i overensstemmelse med EN/DIN-standarden, og at de kinesiske producenter næsten udelukkende producerede rørfittings i overensstemmelse med ASME/ANSI-standarden. Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at sagsøgeren ved at anvende udtrykket »næsten udelukkende« ikke har udelukket, at de kinesiske producenter og EU-erhvervsgrenen i et vist omfang fremstiller rørfittings efter begge standarder.
- 69 For det andet skal det konstateres, at sagsøgeren for at underbygge sin teori om, at rørfittings fremstillet i overensstemmelse med de to standarder ikke kan erstatte hinanden, for Retten har fremlagt bemærkninger, som to europæiske importører havde fremsat for Kommissionen. Disse bemærkninger var indeholdt i e-mails, som to producenter med hjemsted i Unionen havde sendt til Kommissionen. I disse e-mails forklarede producenterne forskellene mellem rørfittings fremstillet efter hver af de to pågældende typer standarder og anførte, at rørfittings fremstillet efter EN/DIN-standarden og rørfittings fremstillet efter ASME/ANSI-standarden ikke kunne erstatte hinanden og ikke konkurrerede. Sagsøgeren har ikke fremlagt andre beviser til støtte for konstateringerne i de nævnte e-mails.

- 70 Det skal fastslås, at disse e-mails ikke kan bevise, at EU-producenterne og de kinesiske producenter næsten udelukkende fremstiller efter henholdsvis EN/DIN- og ASME/ANSI-standarden. De kan heller ikke godtgøre, at rørfittings efter disse standarder ikke konkurrerer, endsi­ge at en dobbelt certificering efter disse standarder ikke findes. Udtalelser, der ikke underbygges af bevis­elementer, kan nemlig ikke i sig selv anses for at kunne godtgøre, at Kommissionen begik den åbenbare fejl, som sagsøgeren har gjort gældende.
- 71 Under alle omstændigheder må det første klagepunkt således forkastes som ugrundet.
- 72 Som led i det tredje klagepunkt har sagsøgeren for det første anfægtet 54. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter »undersøgelsen og en høring med den EU-producent, der også har en aftale om passiv forædling, har vist, at de fysiske, tekniske og kemiske egenskaber ved de varer, der godkendes under EN/DIN- og under ASME/ANSI-standarderne, er sammenlignelige«. Selskabet har anført, at de forklaringer fra EU-producenten, der er nævnt i denne betragtning, ikke vedrørte muligheden for, at varer efter disse standarder kunne erstatte hinanden, og at denne producent ophørte med at samarbejde fra den 27. januar 2017, hvilket betyder, at de oplysninger, som denne fremlagde, ikke er blevet efterprøvet. Sagsøgeren har ikke desto mindre fremhævet, at oplysningerne fra den EU-producent, som anførte, at varerne ikke kunne erstatte hinanden, var blevet efterprøvet ved kontroller på stedet.
- 73 For det andet har sagsøgeren anfægtet 57. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter »Kommissionen [...] sendte specifikke anmodninger til den samarbejdsvillige importør, men at den til trods herfor ikke modtog beviser for, at den samme vare og den pågældende vare ikke konkurrerer«. Selskabet har anført, at den eneste importør, der samarbejdede, fremlagde bevis­elementer og skriftlige bemærkninger for at bevise, at der ikke forelå konkurrence. Sagsøgeren har gjort gældende, at det følger af 39. betragtning til den anfægtede forordning – hvoraf fremgår, at efter meddelelsen af de endelige, reviderede konklusioner den 25. november 2016 »[indsendte to] kinesiske eksporterende producenter, [handelskammeret], klageren og tre EU-importører [...] supplerende bemærkninger« – at den eneste importør, der samarbejdede, fremlagde supplerende beviser vedrørende varernes mulighed for at erstatte hinanden.
- 74 Det skal i denne henseende fastslås, at sagsøgerens kritik ikke kan underbygge, at Kommissionen savnede upartiskhed ved vurderingen af bevis­elementerne. Den høring af EU-producenten, som er nævnt i 54. betragtning til den anfægtede forordning, vedrørte nemlig varernes mulighed for at erstatte hinanden. Det skal endvidere fremhæves, at Kommissionen ikke har anført, at den ikke modtog bemærkninger og bevis­elementer, som skulle underbygge, at varerne ikke kunne erstatte hinanden, men at Kommissionen blot fastslog, at de bemærkninger og bevis­elementer, som den havde modtaget i denne forbindelse, ikke kunne godtgøre, at der ikke var lighed mellem de to standarder.
- 75 Det tredje klagepunkt skal således forkastes som ugrundet.
- 76 Som led i det fjerde klagepunkt har sagsøgeren gjort gældende, at konstateringen i 57. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter importøren ikke havde fremlagt afkræftende bevis­elementer, førte til, at parterne blev pålagt en urimelig bevisbyrde.
- 77 Det skal i denne forbindelse fremhæves, at 57. betragtning til den anfægtede forordning, som Kommissionen har anført, hverken henviser til handelskammeret eller til sagsøgeren, men til en »[EU-]importør[, der havde samarbejdet i undersøgelsen]«. Følgelig kan Retten ikke fastslå, at Kommissionens henvisning til tredjemands aktiviteter som led i en søgning efter beviser bevirker, at sagsøgeren pålægges nogen form for bevisbyrde.
- 78 Det fjerde klagepunkt skal derfor forkastes som ugrundet.

d) Det femte klagepunkt om en utilstrækkelig begrundelse hvad angår afgørelsen af, om EN/DIN- og ASME/ANSI-standarderne kunne erstatte hinanden

- 79 I overskriften til det første anbringende har sagsøgeren nævnt Kommissionens angiveligt utilstrækkelige begrundelse vedrørende fastlæggelsen af varernes mulighed for at erstatte hinanden.
- 80 Det skal i denne forbindelse blot fastslås, at 52.-60., 73. og 74. betragtning til den anfægtede forordning, hvori anføres grundene til, at Kommissionen fandt, at rørfittings fremstillet efter ASME/ANSI- og EN/DIN-standarderne kunne erstatte hinanden, gav sagsøgeren mulighed for på detaljeret vis at anfægte den af Kommissionen anførte begrundelse.
- 81 Det første anbringende skal derfor delvist forkastes som ugrundet, delvist afvises.

2. Om det femte anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn hvad angår behandlingen af lande uden markedsøkonomi

- 82 Som bemærket ovenfor i præmis 2 skal der hvad angår de materielle bestemmelser henvises til forordning nr. 1225/2009. Sagsøgeren skal følgelig anses for navnlig at påberåbe sig tredje betragtning til og artikel 2, stk. 1-7, i forordning nr. 1225/2009, hvis bestemmelsers indhold ligner indholdet af tredje betragtning til og artikel 2, stk. 1-7, i forordning 2016/1036, da den anfægtede forordning blev vedtaget.
- 83 Det fremgår af 99. betragtning til den anfægtede forordning, at »[i] henhold til [...] artikel 2, stk. 7, litra a), [i forordning nr. 1225/2009] skal den normale værdi for de eksporterende producenter, der ikke er indrømmet markedsøkonomisk behandling, fastsættes på grundlag af prisen eller en beregnet værdi i et tredjeland med markedsøkonomi«, og at »[i]ngen af de samarbejdsvillige eksporterende producenter anmodede om markedsøkonomisk behandling«. På denne baggrund beregnede Kommissionen normalværdien for rørfittings med oprindelse i Kina i henhold til artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009 [erstattet ved artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning 2016/1036].
- 84 Med det femte anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen begik en åbenbar fejl ved at anvende den metode til beregningen af normalværdien, der er fastsat i artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009. Selskabet har anført, at artikel 2 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (GATT) (EFT 1994, L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«), der er indeholdt i bilag 1A til WTO-overenskomsten (EFT 1994, L 336, s. 3), tillod Unionen og de øvrige medlemmer af verdenshandelsorganisationen (WTO) at fravige den sædvanlige metode til beregning af normalværdien. Sagsøgeren har imidlertid anført, at det følger af punkt 15, litra d), i del I i protokollen om Folkerepublikken Kinas tiltrædelse af WTO (herefter »protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO«), at denne undtagelse ophørte 15 år efter Kinas tiltrædelse til WTO, nemlig den 11. december 2016. Sagsøgeren har således ikke gjort gældende, at Kommissionen skulle have beregnet normalværdien på grundlag af den metode, der er fastsat i artikel 2, stk. 1-6, i forordning nr. 1225/2009 [erstattet ved artikel 2, stk. 1-6, i forordning 2016/1036].
- 85 Sagsøgerens argumentation som led i dette anbringende kan inddeles i fire klagepunkter.
- 86 Med det første klagepunkt har sagsøgeren anført, at punkt 15 i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO kan påberåbes for Retten med henblik på at anfægte lovligheden af den anfægtede forordning.
- 87 Med det andet klagepunkt har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen burde have fortolket forordning nr. 1225/2009 i overensstemmelse med WTO's retsregler.

- 88 Med det tredje klagepunkt har sagsøgeren som svar på Kommissionens argument i svarskriftet om, at den lov, der finder anvendelse på en antidumpingundersøgelse, er den, der gælder på det tidspunkt, undersøgelsen blev indledt, anført, at antidumpingaftalens artikel 18, stk. 3, ikke finder anvendelse i den foreliggende sag. Selskabet har anført, at denne aftale trådte i kraft for Kina, da landet tiltrådte WTO, og at punkt 15 i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO blot fastsatte en midlertidig, delvis fravigelse fra antidumpingaftalen. Sagsøgeren har tilføjet, at anvendelsen af behandlingen af lande uden markedsøkonomi efter den 11. december 2016 ville skabe uligheder mellem de WTO-medlemmer, som anvender en retrospektiv beregningsmetode for dumping, såsom De Forenede Stater, og de medlemmer, som anvender en fremadrettet beregningsmetode for dumping, såsom Unionen. Udløbet af den undtagelse, der var fastsat i punkt 15, litra d), i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO, skulle således gælde i alle sager vedrørende den endelige beregning af normalværdien og af dumping efter den 11. december 2016. Det modsatte ville være en tilsidesættelse af det princip, der er fastsat i artikel 49, stk. 1, tredje punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som bestemmer, at hvis der, efter at en lovovertrædelse er begået, i loven fastsættes en mildere straf, skal denne anvendes.
- 89 Med det fjerde klagepunkt har sagsøgeren anført, at WTO's appelinstant i sin rapport om tvisten »De Europæiske Fællesskaber – endelige antidumpingforanstaltninger på visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Kina«, der blev vedtaget den 15. juli 2011 (WT/DS 397/AB/R, punkt 289), konstaterede, at den undtagelse, som gav WTO-medlemmerne mulighed for at beregne normalværdien på kinesiske varer efter punkt 15, litra d), i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO, udløb 15 år efter Kinas tiltrædelse, nemlig den 11. december 2016. Sagsøgeren har anført, at Kommissionen ved flere lejligheder har medgivet, at den undtagelse, der var fastsat i punkt 15, litra d), i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO, udløb den 11. december 2016, hvilket fremgår af flere artikler i pressen. Selskabet har desuden fremhævet, at Kommissionens tjenestegrene flere gange har givet udtryk for, at EU-retten skulle ændres for at tilpasse sig Unionens forpligtelser i forhold til WTO. Sagsøgeren har anført, at Kommissionens arbejdsdokumenter ligeledes henviser til, at undtagelsen udløb i december 2016. I replikken har sagsøgeren fremhævet, at Kommissionen ikke har bestridt disse argumenter vedrørende Kommissionens accept af det pågældende udløb.

a) Muligheden for at påberåbe sig punkt 15 i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO for Retten med henblik på at kontrollere lovligheden af den anfægtede forordning

- 90 Indledningsvis besvares de argumenter, som sagsøgeren har fremført som led i det første klagepunkt, om, at punkt 15 i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO kan påberåbes for Retten med henblik på at anfægte lovligheden af den anfægtede forordning, for så vidt som den i artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009 fastsatte metode blev anvendt heri.
- 91 I denne forbindelse har sagsøgeren for det første gjort gældende, at selv om det følger af fast retspraksis, at WTO-aftalerne og aftaler som antidumpingaftalen, der er bilag hertil, i princippet ikke er omfattet af de regler, som Retten tager hensyn til ved kontrollen af lovligheden af de retsakter, der vedtages af Unionens institutioner, såsom den anfægtede forordning (dom af 23.11.1999, Portugal mod Rådet, C-149/96, EU:C:1999:574, præmis 47), kan Retten foretage denne kontrol, såfremt Unionen tilsigter at gennemføre en særlig forpligtelse, som den har påtaget sig inden for rammerne af WTO.
- 92 Sagsøgeren har anført, at det fremgår af tredje betragtning til forordning 2016/1036, at lovgiver ved denne forordnings artikel 2, stk. 1-6, ønskede at gennemføre forpligtelserne i medfør af antidumpingaftalen.
- 93 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at WTO-aftalerne, og dermed antidumpingaftalen, i henhold til fast retspraksis er bindende for Unionen (dom af 12.12.1972, International Fruit Company m.fl., 21/72-24/72, EU:C:1972:115, præmis 16-18).

- 94 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO har retlig karakter og kan anses for at være en del af rammerne for antidumpingaftalen. Selskabet har anført, at WTO's appelinstans fastslog dens retlige karakter i sin rapport vedrørende tvisten »China – Measures Related to the Exportation of Rare Earths, Tungsten and Molybdenum«, der blev vedtaget den 7. august 2014 (WT/DS 431/AB/R).
- 95 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen, idet den afventede andre europæiske institutioners vedtagelse af dens ændringsforslag med henblik på at bringe forordning nr. 1225/2009 i overensstemmelse med forpligtelserne i forhold til WTO, var retligt forpligtet til i forhold til sagsøgeren at anvende den metode, der var fastsat i artikel 2, stk. 1-6, i forordning nr. 1225/2009. Det er sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen som EU-institution er forpligtet til at udøve sine beføjelser under overholdelse af folkeretten, og selskabet har i denne henseende henvist til dommen af 24. november 1992, Poulsen og Diva Navigation (C-286/90, EU:C:1992:453, præmis 9). Når Kommissionen fortolker og anvender antidumpinggrundforordningen, er den forpligtet til at overholde folkeretlig sædvaneret, navnlig det grundlæggende princip om, at traktater eller internationale aftaler binder parterne (princippet *pacta sunt servanda*), som kodificeret i artikel 26 i Wienerkonventionen om traktatretten af 23. maj 1969 (herefter »Wienerkonventionen«) (dom af 16.6.1998, Racke, C-162/96, EU:C:1998:293, præmis 49). Sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 27 i Wienerkonventionen ligeledes angiver, at en part i en traktat ikke kan påberåbe sig bestemmelser i national ret som begrundelse for ikke at gennemføre traktaten.
- 96 Endelig har sagsøgeren som svar på Rådets interventionsindlæg for det første præciseret, at dommen af 16. juli 2015, Kommissionen mod Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494), som påberåbes af Rådet, vedrørte et tilfælde med en armensk eksportør. Sagsøgeren har anført, at der i protokollen om Armeniens tiltrædelse af WTO hverken fastsættes regler eller betingelser, som foretager en tidsmæssig eller anden begrænsning af Unionens mulighed for at anvende antidumpingregler, der fraviger antidumpingaftalen, på armenske eksportører i henhold til Unionens særlige og ensidige ordning i artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009. Efter selskabets opfattelse kunne sagsøgeren i den nævnte sag ikke påberåbe sig en protokol om tiltrædelse, der fastsatte begrænsninger for anvendelsen af behandlingen af lande uden markedsøkonomi. For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at dommen af 4. februar 2016, C & J Clark International og Puma (C-659/13 og C-34/14, EU:C:2016:74), som Rådet ligeledes har påberåbt sig, blev afsagt inden udløbet af den undtagelse, der var indeholdt i punkt 15, litra d), i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO. Følgelig kunne de folkeretlige spørgsmål, som de forelæggende retter havde rejst i de respektive sager, ikke rejse tvivl om virkningerne af den hensigt, som Unionen havde udtrykt, om at overholde de forpligtelser, der følger af protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO.
- 97 Det skal for det første præciseres, at protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO, som WTO's appelinstans i øvrigt anførte i sin rapport vedrørende tvisten »China – Measures Related to the Exportation of Rare Earths, Tungsten and Molybdenum«, der blev vedtaget den 7. august 2014 (WT/DS 431/AB/R), udgør en del af en helhed af aftaler indgået inden for rammerne af WTO (herefter »WTO-aftalerne«), og at parterne ikke har bestridt dette.
- 98 Det skal imidlertid for det andet bemærkes, at det følger af retspraksis, at bestemmelserne i en international aftale, som Unionen er part i, alene kan påberåbes til støtte for et søgsmål anlagt med påstand om annullation af en afledt EU-retsakt eller til støtte for en indsigelse om, at en sådan retsakt er ulovlig, såfremt denne aftales art og opbygning for det første ikke er til hinder herfor, og disse bestemmelser for det andet indholdsmæssigt fremstår som ubetingede og tilstrækkeligt præcise (jf. dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis, og af 16.7.2015, Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 37). Det er således kun, når disse to betingelser er opfyldt samtidigt, at sådanne bestemmelser vil kunne påberåbes for EU's retsinstanser med henblik på at tjene som kriterium for vurderingen af lovligheden af en EU-retsakt.

- 99 Hvad angår WTO-aftalerne skal det, som sagsøgeren har fremhævet, bemærkes, at disse aftaler ifølge fast retspraksis efter deres art og opbygning principielt ikke udgør regler, på grundlag af hvilken lovligheden af EU-institutionernes retsakter kan prøves (dom af 23.11.1999, Portugal mod Rådet, C-149/96, EU:C:1999:574, præmis 47, af 1.3.2005, Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, præmis 39, og af 18.12.2014, LVP, C-306/13, EU:C:2014:2465, præmis 44).
- 100 Domstolen har dog i to situationer undtagelsesvis anerkendt, at det i givet fald tilkom Unionens retsinstanser at prøve lovligheden af en EU-retsakt og de retsakter, der var vedtaget med henblik på dens anvendelse, i forhold til WTO-aftalerne (jf. dom af 4.2.2016, C & J Clark International og Puma, C-659/13 og C-34/14, EU:C:2016:74, præmis 87 og den deri nævnte retspraksis). Det drejer sig om det tilfælde, som sagsøgeren har anført, hvor Unionen har villet gennemføre en inden for rammerne af disse aftaler påtaget særlig forpligtelse (dom af 7.5.1991, Nakajima mod Rådet, C-69/89, EU:C:1991:186), og om det tilfælde, hvor den omhandlede EU-retsakt udtrykkeligt henviser til præcise bestemmelser i de nævnte aftaler (dom af 22.6.1989, Fediol mod Kommissionen, 70/87, EU:C:1989:254).
- 101 Hvad angår den anden undtagelse, som er nævnt ovenfor i præmis 100, og som blev fastsat ved dommen af 22. juni 1989, Fediol mod Kommissionen (70/87, EU:C:1989:254, præmis 19), skal det bemærkes, at ingen artikel i forordning nr. 1225/2009 henviste til nogen præcis bestemmelse i antidumpingaftalerne (jf. i denne retning dom af 4.2.2016, C & J Clark International og Puma, C-659/13 og C-34/14, EU:C:2016:74, præmis 89, afsagt vedrørende forordning nr. 1225/2009, idet forordning 2016/1036 ikke indeholder en forskel, der begrundes en anden løsning).
- 102 Hvad angår den første undtagelse, som er nævnt ovenfor i præmis 100, og som blev fastsat ved dom af 7. maj 1991, Nakajima mod Rådet (C-69/89, EU:C:1991:186, præmis 31), skal det bemærkes, at Domstolen har fastslået, at selv om det er korrekt, at tredje betragtning til forordning nr. 1225/2009 angav, at ordlyden af WTO's antidumpingaftale i videst muligt omfang bør overføres til EU-retten, bør dette udtryk forstås således, at om end EU-lovgiver ved vedtagelsen af forordning nr. 1225/2009 ønskede at tage hensyn til denne aftales regler, tilkendegav denne imidlertid ikke en vilje til at overføre hver enkelt af disse regler til denne forordning (jf. i denne retning dom af 4.2.2016, C & J Clark International og Puma, C-659/13 og C-34/14, EU:C:2016:74, præmis 90).
- 103 For det tredje og hvad netop angår artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009 skal det bemærkes, at Domstolen har fastslået, at den udgjorde et udtryk for EU-lovgivers vilje til på dette område at vedtage en fremgangsmåde, som er særegen for Unionens retsorden, ved at indføre en særordning, der opstiller detaljerede regler hvad angår beregningen af normalværdien i forhold til indførsler fra lande uden markedsøkonomi (jf. i denne retning dom af 4.2.2016, C & J Clark International og Puma, C-659/13 og C-34/14, EU:C:2016:74, præmis 91 og den deri nævnte retspraksis). Det følger heraf, at den nævnte bestemmelse i forordning nr. 1225/2009 ikke kan anses for en foranstaltning, der har til formål at sikre gennemførelsen i Unionens retsorden af en inden for rammerne af WTO påtaget særlig forpligtelse (dom af 16.7.2015, Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 50).
- 104 Eftersom sagsøgeren ikke har godtgjort, at de betingelser for anvendelsen af den retspraksis, der blev fastsat ved dommen af 7. maj 1991, Nakajima mod Rådet (C-69/89, EU:C:1991:186, præmis 31), er opfyldt, kan selskabet således heller ikke påberåbe sig princippet *pacta sunt servanda*, der blev kodificeret ved Wienerkonventionens artikel 26, idet den internationale aftale, som selskabet har bestridt blev gennemført i god tro, ikke har direkte virkning (dom af 3.2.2005, Chiquita Brands m.fl. mod Kommissionen, T-19/01, EU:T:2005:31, præmis 247 og 248; jf. ligeledes dom af 14.12.2005, Laboratoire du Bain mod Rådet og Kommissionen, T-151/00, ikke trykt i Sml., EU:T:2005:450, præmis 102 og den deri nævnte retspraksis).
- 105 Det følger af det foregående, at Retten i det foreliggende tilfælde ikke kan kontrollere den anfægtede forordnings lovlighed i forhold til protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO.

- 106 Denne konklusion kan ikke svækkes af de øvrige argumenter, som sagsøgeren har påberåbt sig.
- 107 Sagsøgerens argumentation om, at dommen af 16. juli 2015, Kommissionen mod Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494), vedrørte en producent med hjemsted i Armenien, hvis situation adskilte sig fra sagsøgerens situation, fordi der i protokollen om Armeniens tiltrædelse af WTO ikke fandtes en bestemmelse svarende til punkt 15 i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO, kan ikke rejse tvivl om den konklusion, der er draget ovenfor i præmis 105. Som bemærket ovenfor i præmis 103 har Domstolen fastslået, at artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009 ikke kan anses for en foranstaltning, der har til formål at sikre gennemførelsen i Unionens retsorden af en inden for rammerne af WTO påtaget særlig forpligtelse. Denne konstatering gælder for protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO. På samme måde er den af sagsøgeren anførte omstændighed, at Retten ikke kan støtte sig på dommen af 4. februar 2016, C & J Clark International og Puma (C-659/13 og C-34/14, EU:C:2016:74), fordi den blev afsagt inden udløbet af den frist, der var indeholdt i punkt 15, litra d), i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO, uden relevans. Selv hvis det antages, at de forpligtelser, som Unionen har påtaget sig inden for rammerne af WTO-aftalerne, har udviklet sig efter afsigelsen af den pågældende dom, kan dette ikke have indvirkning på den hensigt, som EU-lovgiver gav udtryk for ved vedtagelsen af artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009.
- 108 Sagsøgerens argumentation om, at Unionen formelt havde forpligtet sig til at overholde den specifikke ordlyd af protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO, eftersom denne protokol skulle godkendes udtrykkeligt af Unionen i form af en beslutning, kan heller ikke rejse tvivl om den konklusion, som er draget ovenfor i præmis 105. Som Kommissionen har anført, skal det nemlig blot fastslås, at den omstændighed, at Kommissionen deltog i godkendelsen af protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO, ikke kan fortolkes som EU-lovgivers ønske om at gennemføre en inden for rammerne af WTO-reglerne påtaget særlig forpligtelse. En sådan fortolkning ville gøre den undtagelse, der er fastlagt ved dom af 7. maj 1991, Nakajima mod Rådet (C-69/89, EU:C:1991:186, præmis 31), indholdsløs.

b) Fortolkning af artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009, der er forenelig med WTO's retsregler

- 109 Hvad angår en fortolkning af artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009, der er forenelig med WTO's retsregler, har sagsøgeren for det første gjort gældende, at EU-retten så vidt muligt skal fortolkes i lyset af international ret, navnlig når bestemmelserne tilsigter at gennemføre en international aftale indgået af Unionen. Sagsøgeren har således anført, at Kommissionen burde have fortolket formuleringen »på ethvert andet rimeligt grundlag«, der fremgår af artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009, således at den giver Kommissionen en skønsmæssig beføjelse til beregningen af normalværdien i overensstemmelse med den metode, der finder anvendelse på lande med markedsøkonomi, og således i overensstemmelse med WTO's retsregler. Det er sagsøgerens opfattelse, at artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009 indførte en rangorden i metoderne til beregning af normalværdien for lande uden markedsøkonomi, og selskabet har gjort gældende, at normalværdien først og fremmest skal fastsættes på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi og herefter på grundlag af prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Unionen. Selskabet har gjort gældende, at når Kommissionen efter en overvejelse finder, at disse metoder ikke er mulige, har den i medfør af artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009 under udøvelsen af det meget vide skøn, som den råder over, ret til at fastsætte normalværdien på ethvert andet rimeligt grundlag. Sagsøgeren har anført, at det følger af denne formulering, at Kommissionen kunne have vurderet, at det, henset til Unionens internationale forpligtelser og bl.a. dens forpligtelser i forhold til WTO, var umuligt at fastsætte normalværdien på grundlag af referencelandsmetoden, og at normalværdien skulle beregnes på grundlag af sagsøgerens omkostninger og de nationale priser. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at beregningen af normalværdien på grundlag af produktionsomkostningerne eller selskabets nationale priser var praktisk mulig.

- 110 Det skal i denne forbindelse fremhæves, at det ganske vist er korrekt, at det følger af fast retspraksis, at de EU-retlige forskrifter så vidt muligt skal fortolkes i lyset af international ret, navnlig når disse forskrifter netop har det formål at gennemføre en international aftale indgået af Unionen (dom af 14.7.1998, Bettati, C-341/95, EU:C:1998:353, præmis 20, og af 9.1.2003, Petrotub og Republica mod Rådet, C-76/00 P, EU:C:2003:4, præmis 57).
- 111 Det skal ikke desto mindre præciseres, at artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009, som det er fremhævet ovenfor i præmis 103, ikke kan anses for en bestemmelse, der havde til formål i Unionens retsorden at gennemføre nogle inden for rammerne af WTO-aftalerne påtagede særlige forpligtelser. Denne bestemmelse fastsatte nemlig regler for beregningen af normalværdien, som ikke findes tilsvarende i WTO-aftalerne, der ikke fastlægger regler for beregningen af normalværdien for lande uden markedsøkonomi.
- 112 For det andet skal det fremhæves, at institutionerne har et vidt skøn ved fastsættelsen af normalværdien i lande uden markedsøkonomi (dom af 27.10.2011, Dongguan Nanzha Leco Stationery mod Rådet, C-511/09 P, EU:C:2011:696, præmis 33). Det fremgår af retspraksis, at den metode, som er fastsat i artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009, og som består i at fastsætte normalværdien »på ethvert andet rimeligt grundlag«, er subsidiær i forhold til den metode, der finder anvendelse, når de kontaktede virksomheder med hjemsted i referencelande ikke ønsker at samarbejde i undersøgelsen (dom af 10.9.2015, Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, præmis 56).
- 113 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen for det første ikke var forpligtet til at fortolke artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009 i overensstemmelse med Unionens forpligtelser inden for rammerne af WTO, og for det andet, at den fortolkning, som sagsøgeren har foreslået, ville fratage den skønsmargen, som lovgiver med formuleringen »på ethvert andet rimeligt grundlag« i artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009 tilsigtede at give Kommissionen, sit indhold.
- 114 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at Kommissionen ikke var forpligtet til at fortolke artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009 i lyset af punkt 15 i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO.
- 115 Det følger af konklusionerne ovenfor i præmis 105 og 114, at Kommissionen ikke begik en åbenbar fejl ved at anvende den i artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009 fastsatte metode til beregning af normalværdien i det foreliggende tilfælde.
- 116 Sagsøgerens øvrige klagepunkter om den tidsmæssige anvendelse af punkt 15 i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO og følgerne af udløbet af den undtagelse, der er fastsat punkt 15 i del I i denne protokol, i overensstemmelse med WTO's retsregler kan ikke rejse tvivl om den konklusion, som er draget ovenfor i præmis 114.
- 117 Eftersom WTO's retsregler hverken er et parameter til legalitetskontrollen af den anfægtede forordning eller en regel, i lyset af hvilken Kommissionen er forpligtet til at fortolke artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009, kan sagsøgerens klagepunkter desangående forkastes som uvirksomme.

3. Om det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og en utilstrækkelig begrundelse vedrørende tilpasningen af normalværdien

- 118 Det fremgår af 111. betragtning til den anfægtede forordning, at »[d]a der ikke forekom salg af samme vare på hjemmemarkedet i Taiwan, blev den normale værdi beregnet i henhold til [...] artikel 2, stk. 3 og 6, [i forordning nr. 1225/2009]«, således at »de gennemsnitlige salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger og den fortjeneste, der blev opnået på markedet i Taiwan i undersøgelsesperioden, [blev føjet] til de gennemsnitlige produktionsomkostninger for den pågældende vare«.

119 117. betragtning til den anfægtede forordning har følgende ordlyd:

»Da kun et begrænset antal af de varettyper, der eksporteres til Unionen af de kinesiske eksporterende producenter i stikprøven, kunne identificeres i Taiwan, har Kommissionen beregnet den normale værdi for de resterende varettyper på grundlag af produktionsomkostningerne for de mest sammenlignelige varettyper produceret i Taiwan for at opnå en fuldstændig og rimelig sammenligning på grundlag af produktionsomkostninger, der var justeret for:

- a) forskelle i anvendte råvarer – på grundlag af verificerede omkostningsdata for EU-erhvervsgruppen, hvorved fittings produceret af sømløse rør er mellem 2,12 og 2,97 gange dyrere at fremstille end fittings fremstillet af svejsede rør
- b) forskelle i stål kvalitet – på grundlag af verificerede data for EU-erhvervsgruppen, hvorved der foretages en justering for stål kvalitet af omkostningerne for de billigste stål kvaliteter, der anvendes til fittings produceret af sømløse rør; denne justering varierer mellem 1,49 og 3,60 gange afhængigt af de anvendte stål kvaliteter
- c) forskelle i form – på grundlag af observerede prisforskelle i de kinesiske eksportørers salgstransaktioner, hvorved rørknæ betragtes som den mest basale form, og de andre former (t-former, overgangsstykker, hætter og særlige former) er mellem 1,08 og 1,74 gange dyrere.«

120 Følgende fremgår af 118. betragtning til den anfægtede forordning:

»[Handelskammeret] foreslog i sit indlæg efter den foreløbige fremlæggelse et alternativt grundlag for justering af punkt a) og b) og fremlagde i den forbindelse data fra de kinesiske markeder. Disse data er dog for det første ikke verificerede, og for det andet stammer de fra et land uden markedsøkonomi. Brugen af disse data ville således annullere referencelandsmetoden til beregning af den normale værdi. [Handelskammerets] påstand blev således afvist.«

121 Sagsøgeren har med det andet anbringende gjort gældende, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn vedrørende tilpasningen af normalværdien. Selskabet har ligeledes påberåbt sig en utilstrækkelig begrundelse vedrørende tilpasningen af normalværdien. Disse to klagepunkter undersøges i det følgende ét efter ét.

a) Formaliteten med hensyn til visse af sagsøgerens argumenter

122 Kommissionen har fremsat en formalitetsindsigelse i forhold til sagsøgerens argumentation om, at den omstændighed, at Kommissionen anvendte kinesiske data til tilpasningen af produktionsomkostningerne for rørfittings efter forskelle i form [i 117. betragtning, litra c), til den anfægtede forordning], rejser tvivl om afvisningen [i 118. betragtning til denne forordning] af oplysninger fremlagt af handelskammeret fra de kinesiske markeder med henblik på at anfægte de tilpasninger af produktionsomkostningerne, der blev foretaget i 117. betragtning, litra a) og b), til den anfægtede forordning. Denne argumentation skal afvises i medfør af procesreglementets artikel 76, litra d). Kommissionen har præciseret, at sagsøgeren ikke har forklaret, hvilken del af den anfægtede forordning selskabet har anfægtet med denne argumentation, og at sagsøgeren således ikke gør det muligt for Kommissionen at tilrettelægge sit forsvar.

123 Som svar på et spørgsmål fra Retten i retsmødet har Kommissionen imidlertid medgivet, at sagsøgeren med den argumentation, der er nævnt ovenfor i præmis 122, i det væsentlige har gjort gældende, at Kommissionen burde have anvendt oplysningerne fra det kinesiske marked, og den har overladt det til Rettens vurdering af afgøre, og denne argumentation kan antages til realitetsbehandling.

124 Det skal i denne forbindelse fastslås, at sagsøgerens argumentation, der er nævnt ovenfor i præmis 122, nemlig kan forstås på den måde, som Kommissionen har antydnet, og at den derfor kan antages til realitetsbehandling.

b) Realiteten

1) Et åbenbart urigtigt skøn hvad angår tilpasningen af normalværdien

125 Sagsøgeren har anfægtet Kommissionens afvisning, indeholdt i 118. betragtning til den anfægtede forordning, af at tage hensyn til prislisterne på svejsede og sømløse rør fra de kinesiske producenter, der repræsenteres af handelskammeret, for at tilpasse produktionsomkostningerne på visse varer, der fremstilles i Taiwan, med henblik på at tage hensyn til forskellene i anvendte råvarer [117. betragtning, litra a)] og forskelle i stålqualität [117. betragtning, litra b)] i forhold til de varer, som de kinesiske producenter eksporterer til Unionen. Sagsøgeren har anført, at den omstændighed, at Kommissionen anvendte oplysninger om EU-erhvervsgrænsens produktionsomkostninger for at tilpasse produktionsomkostningerne på varer fra Taiwan, medførte en flerdobling af den dumpingmargen, som blev anvendt på sagsøgeren. Sagsøgeren har i replikken anført, at de oplysninger, som handelskammeret havde fremlagt fra det kinesiske marked, ikke tilsigtede at fastlægge de priser, som skulle anvendes til fastsættelse af normalværdien for Taiwan, men at give Kommissionen indikationer for forskellen mellem omkostningerne til svejsede og sømløse rør som råvarer og at godtgøre, at den forskel, som EU-producenterne havde angivet, var overdreven. Sagsøgeren har gjort gældende, at oplysningerne fra handelskammeret vedrørte priserne på de råvarer, som anvendes i produktionen af rørfittings, nemlig rør, som leveres til de kinesiske producenter af rørfittings som produktionsmateriale. Selskabet har fremhævet, at EU-producenterne og de fleste kinesiske producenter ikke selv fremstiller grundrørene til produktionen af deres rørfittings og således skal købe disse råvarer som produktionsmateriale. De oplysninger, som handelskammeret fremlagde, var således af direkte betydning for beregningen af produktionsomkostningerne for producenterne af rørfittings på markederne i Unionen og Kina. Sagsøgeren har anført, at det fremgik af oplysninger, som handelskammeret fremlagde, at omkostningerne til sømløse rør var 1,3 gange højere end omkostningerne til svejsede rør, selv om Kommissionen i sidste ende havde fastsat omkostningerne til sømløse rør til at være mellem 2,12 og 2,97 gange højere end omkostningerne til svejsede rør.

126 Det skal bemærkes, at EU-institutionerne, som det fremgår af præmis 112 ovenfor, har et vidt skøn ved fastsættelsen af normalværdien i lande uden markedsøkonomi (dom af 27.10.2011, Dongguan Nanzha Leco Stationery mod Rådet, C-511/09 P, EU:C:2011:696, præmis 33).

127 Det følger endvidere af retspraksis, at sagsøgeren bærer bevisbyrden for, at der foreligger en åbenbar fejl, og at sagsøgeren skal fremlægge afgørende beviser til støtte for sine argumenter (jf. i denne retning dom af 22.10.1991, Nölle, C-16/90, EU:C:1991:402, præmis 17; jf. ligeledes i denne retning og analogt dom af 9.9.2010, Carpent Languages mod Kommissionen, T-582/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2010:379, præmis 57, og af 17.1.2017, Cofely Solelec m.fl. mod Parlamentet, T-419/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:8, præmis 96).

128 I det foreliggende tilfælde skal det således efterprøves, om sagsøgeren har fremlagt beviser, der kan godtgøre, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af normalværdien.

129 For det første har sagsøgeren anfægtet Kommissionens konstatering i 118. og 123. betragtning til den anfægtede forordning om, at de oplysninger, som handelskammeret havde fremlagt, ikke var efterprøvede. Sagsøgeren har fremhævet, at disse oplysninger, der var sammensat af tabeller over de priser, som de kinesiske virksomheder anvendte for forskellige svejsede og sømløse rør, var udledt af de officielle prislister for produktionen, hvis autenticitet kunne kontrolleres. Sagsøgeren har anført, at Kommissionen besluttede ikke at efterprøve disse oplysninger, og at den således ikke kunne afvise

dem ved at påberåbe sig, at de ikke var efterprøvede. Sagsøgeren har tilføjet, at handelskammeret fremlagde beviselæmter i sine kommentarer til de endelige konklusioner med efterprøvede fakturaer fra sagsøgeren og en anden producent, der samarbejdede.

- 130 Hvad angår den anden grund til afvisningen af oplysningerne fremlagt af handelskammeret, som fremgår af 118. betragtning til den anfægtede forordning, nemlig at oplysningerne stammede fra et land uden markedsøkonomi, er sagsøgeren af den opfattelse, at denne betragtning ikke kan begrunde en systematisk afvisning. Sagsøgeren har anført, at WTO's appelinstant i sin rapport om tvisten »De Europæiske Fællesskaber – endelige antidumpingforanstaltninger på visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Kina«, der blev vedtaget den 15. juli 2011 (WT/DS 397/AB/R, punkt 289), fastslog, at Kommissionen ikke kunne afvise kinesiske beviser, som var fremlagt for at tilpasse normalværdien, ved blot at gøre gældende, at Kina ikke har status af land med markedsøkonomi. Sagsøgeren har tilføjet, at selv om WTO's appelinstant's rapport om tvisten »De Europæiske Fællesskaber – endelige antidumpingforanstaltninger på visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Kina«, der blev vedtaget den 15. juli 2011 (WT/DS 397/AB/R, punkt 289), vedrørte en rimelig sammenligning af normalværdien og eksportprisen som omhandlet i artikel 2, stk. 10, i forordning nr. 1225/2009 [erstattet ved artikel 2, stk. 10, i forordning 2016/1036] og ikke tilpasninger af normalværdien, finder konklusionerne i denne rapport anvendelse i den foreliggende sag, eftersom den eneste årsag til, at Kommissionen ikke tog hensyn til de af handelskammeret fremlagte oplysninger, var, at de stammede fra en økonomi, som ikke er en markedsøkonomi. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen i den sag, der gav anledning til dom af 1. juni 2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372), anvendte de kinesiske priser til beregning af normalværdien for en af de pågældende varer, som ikke var fremstillet i et referenceland, hvilket er tilfældet i denne sag.
- 131 For det andet har sagsøgeren hvad angår 124. betragtning til den anfægtede forordning foreholdt Kommissionen, at den afviste oplysningerne fra handelskammeret, fordi disse oplysninger vedrørte priser og ikke produktionsomkostninger. Det er sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen ikke forklarede forskellen mellem producentens indkøbspris og leverandørens salgspris.
- 132 For det tredje har sagsøgeren anført, at Kommissionen i 117. betragtning, litra c), til den anfægtede forordning selv anvendte kinesiske data til tilpasningen af normalværdien vedrørende forskellene i form på grundlag af de prisforskelle, der kunne konstateres i de kinesiske eksportørers salg. Selskabet har gjort gældende, at såfremt oplysninger om salgspriser i et land uden markedsøkonomi anses for pålidelige til tilpasninger af normalværdien vedrørende forskellene i formerne på rørfittings, må de ligeledes være tilstrækkeligt pålidelige til at beregne de relevante forskelle i råvarer og i stålqualität som omhandlet i 117. betragtning, litra a) og b), til den anfægtede forordning.
- 133 For det fjerde har sagsøgeren foreholdt Kommissionen, at den i punkt 124 i de endelige, reviderede konklusioner fastslog, at de kinesiske producenter ikke havde fremlagt oplysninger om produktionsomkostningerne. Efter sagsøgerens opfattelse var den frist på 22 dage, der var fastsat til at fremsætte bemærkninger til de endelige konklusioner, ikke tilstrækkelig til at fremlægge supplerende oplysninger til de oplysninger, som handelskammeret tidligere havde fremlagt, eftersom selskabet på tidspunktet for fremlæggelsen af disse konklusioner for første gang fik kendskab til, at de oplysninger, som det havde fremlagt for Kommissionen, var blevet afvist.
- 134 Det skal i denne henseende bemærkes, at Kommissionen, som det er fastslået som led i analysen af sagsøgerens femte anbringende, i det foreliggende tilfælde med føje anvendte den metode, som finder anvendelse på lande uden markedsøkonomi. Som led i denne metode, hvorunder Kommissionen har et vidt skøn, er Kommissionen ikke forpligtet til at tage hensyn til data fra lande uden markedsøkonomi, men skal støtte sig på »prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder [Unionen], eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i [Unionen] for samme vare«.

- 135 Det skal endvidere fremhæves, at artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009 desuden giver Kommissionen beføjelse til at anvende oplysninger fra EU-erhvervsgrenen, for så vidt som denne bestemmelse fastsætter, at Kommissionen kan støtte sig på »den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i [Unionen] for samme vare«.
- 136 Det skal endvidere fastslås, at det fremgår af 118. betragtning til den anfægtede forordning, at den omstændighed, at de oplysninger, som handelskammeret fremlagde, stammede fra et land uden markedsøkonomi, ikke var den eneste grund til, at disse oplysninger blev afvist. Denne afvisning var, som det anføres i 124. betragtning til den anfægtede forordning, ligeledes støttet på den omstændighed, at de oplysninger, som handelskammeret fremlagde, udgjordes af salgspriser på rør, som ikke blev anset for egnede til at beregne produktionsomkostningerne for rørfittings.
- 137 Det skal endelig bemærkes, at sagsøgeren ikke fremsatte et krav for at godtgøre, at selskabet handlede på markedsvilkår i medfør af artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 1225/2009.
- 138 De ovenfor anførte elementer er tilstrækkelige til at konkludere, at Kommissionen ikke anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at afvise at anvende de oplysninger fra det kinesiske marked, som handelskammeret havde fremlagt, til tilpasningerne af de produktionsomkostninger, som er forklaret i 117. betragtning, litra a) og b), til den anfægtede forordning.

2) En utilstrækkelig begrundelse hvad angår tilpasningen af normalværdien

- 139 Sagsøgeren har gjort gældende, at de anfægtede tilpasninger af produktionsomkostningerne savner begrundelse.
- 140 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at når en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold indgår i en generel ordning af foranstaltninger, kan det ikke kræves, at begrundelsen specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige detaljer, som omfattes af forordninger, eller at institutionerne tager stilling til alle de argumenter, som parterne gør gældende. Det er derimod tilstrækkeligt, at ophavsmanden til retsakten angiver de faktiske omstændigheder og juridiske overvejelser, der har en væsentlig betydning i den anfægtede forordnings opbygning. Institutionerne er ikke forpligtede til specifikt at begrunde, hvorfor de ikke har taget hensyn til de forskellige argumenter, der er fremsat af de berørte parter. Det er tilstrækkeligt, at forordningen klart angiver, hvilke hovedfaktorer der er lagt til grund for deres gennemgang, såfremt det fremgår, hvorfor de har afvist parternes argumenter, der blev fremlagt under den administrative procedure. Desuden skal en forordning om indførelse af antidumpingtold efter afslutningen af en undersøgelsesprocedure kun begrundes under hensyn til den helhed af elementer, faktiske omstændigheder og retsfor skrifter, som er relevante for den vurdering, der er indeholdt i akten. Begrundelsen for en sådan retsakt har ikke til formål at forklare udviklingen i institutionernes standpunkt under den administrative procedure, og den har dermed ikke til formål at begrunde forskelle mellem den løsning, der vælges i den endelige akt, og et midlertidigt standpunkt, der er indeholdt i dokumenter, som er sendt til de berørte parter under denne procedure med henblik på at give de berørte parter lejlighed til at fremkomme med deres bemærkninger. Begrundelsespligten pålægger således heller ikke institutionerne at forklare baggrunden for, at et standpunkt på et givent tidspunkt i den administrative procedure eventuelt ikke var underbygget (dom af 13.9.2010, Whirlpool Europe mod Rådet, T-314/06, EU:T:2010:390, præmis 114-116).
- 141 I det foreliggende tilfælde skal det blot fastslås, at det fremgår af 118.-129. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen klart og utvetydigt angav begrundelsen for at afvise de oplysninger, som handelskammeret havde fremlagt.
- 142 Det skal konkluderes, at Kommissionen ikke tilsidesatte begrundelsespligten hvad angår tilpasningen af normalværdien.

143 Henset til det ovenstående skal det andet anbringende forkastes.

4. Om det tredje anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og magtmisbrug vedrørende fastlæggelsen af den betragtede periode

144 Det skal indledningsvis fremhæves, at Kommissionen efter en klage indgivet af Defence Committee of the Stainless Steel Butt-welding Fittings Industry of the European Union den 10. november 2012 indledte en anden antidumpingundersøgelse end den i det foreliggende tilfælde omhandlede (herefter »den foregående undersøgelse«). Denne undersøgelse blev indledt ved meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning, herunder også ufærdige varer, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT 2012, C 342, s. 2). Denne undersøgelse blev, efter at klagen var blevet trukket tilbage, afsluttet ved Kommissionens afgørelse 2013/440/EU af 20. august 2013 om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af rørfittings af rustfrit stål til stuksvejsning, herunder også ufærdige varer, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT 2013, L 223 s. 13).

145 Det bemærkes, at det fremgår af 43. betragtning til den anfægtede forordning, at den i denne sag omhandlede undersøgelse »omfattede perioden fra den 1. oktober 2014 til den 30. september 2015«. Det fremgår af 44. betragtning til den anfægtede forordning, at »[u]ndersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 2012 til udgangen af undersøgelsesperioden«.

146 Med det tredje anbringende har sagsøgeren anført, at Kommissionen burde have undersøgt tendenserne af relevans for vurderingen af skade for en periode, der begyndte i 2010 og ikke i 2012.

147 For det første har sagsøgeren anerkendt, at Kommissionens sædvanlige praksis vedrørende antidumpingundersøgelser er at undersøge en periode på fire år. Selskabet har imidlertid fremhævet, at handelskammeret under den i denne sag omhandlede undersøgelse forsøgte at formå Kommissionen til at overveje en udvidelse af den kontrollerede periode, således at perioden dækkede perioden for den foregående undersøgelse. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at Kommissionens vide skøn inden for antidumping ligeledes omfatter muligheden for at fravige sædvanlig praksis, når omstændighederne ved den igangværende undersøgelse berettiger dertil. Det er selskabets opfattelse, at omstændighederne ved den omhandlede undersøgelse begrundede, at Kommissionen fraveg sin sædvanlige praksis, idet Kommissionen allerede havde foretaget en væsentlig del af den foregående undersøgelse, som i vid udstrækning vedrørte den samme klager, den samme pågældende vare, de samme eksporterende producenter og de samme importører, og Kommissionen rådede derfor utvivlsomt allerede over alle de data fra Eurostat, som var indsamlet og analyseret under den foregående undersøgelse. Sagsøgeren har gjort gældende, at selv om den foregående undersøgelse blev afsluttet ved afgørelse 2013/440, efter at klagen var blevet trukket tilbage, var den egentlige grund til, at Kommissionen afsluttede den nævnte undersøgelse, at der ikke var tilstrækkelige beviser for en skade for EU-erhvervsgrænen. Sagsøgeren har konkluderet, at afslaget på handelskammerets anmodning om at udvide den betragtede periode udgør »et misbrug af den vide skønsbeføjelse«, som Kommissionen har, og selskabet har gjort gældende, at Retten bør kvalificere Kommissionens konklusioner om den betragtede periode, og dermed dens endelige fastsættelse af skaden, som utilstrækkeligt begrundede og ulovlige.

148 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at handelskammeret under den omhandlede undersøgelse fremlagde oplysninger med beviser (støttet på ajourførte oplysninger fra Eurostat) vedrørende prisfastsættelsen og mængderne af samhandelen fra de to lande i målgruppen for den i denne sag omhandlede undersøgelse for en periode fra 2010. Disse oplysninger viser en samlet stabilitet i udviklingen af priser og importmængde for den periode, der begyndte i 2010. Sagsøgeren har anført, at disse oplysninger blev fremlagt for at godtgøre, at priserne og importmængden ikke var blevet betydeligt reduceret i forhold til den periode, der var dækket af den foregående undersøgelse.

Selskabet har ikke desto mindre anerkendt, at såfremt der alene foretages en undersøgelse af samhandelen efter 2012, synes importpriserne således at være faldet. Sagsøgeren har anført, at såfremt der derimod foretages en vurdering af den længste periode, er importpriserne over hele denne periode åbenbart forblevet meget stabile, og denne stabilitet må ifølge selskabet udgøre en afgørende faktor, når der skal foretages en vurdering af den aktuelle skade og af årsagsforbindelsen.

a) Formaliteten vedrørende anbringendet

- 149 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens tredje anbringende må afvises i medfør af procesreglementets artikel 76, litra d). Sagsøgeren har i stævningen ikke givet en sammenhængende og forståelig angivelse af de væsentligste faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, således at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar, og Retten, i givet fald uden yderligere oplysninger, kan træffe afgørelse i sagen. Kommissionen har anført, at stævningen skal indeholde udtrykkelige angivelser af de grunde, søgsmålet støttes på, hvorfor en rent abstrakt opregning heraf ikke opfylder kravene i procesreglementet (dom af 11.9.2014, Gold East Paper og Gold Huasheng Paper mod Rådet, T-443/11, EU:T:2014:774, præmis 66). Kommissionen har anført, at når et anbringende eller et led af et anbringende er uforståeligt, skal det afvises (dom af 11.9.2014, Gold East Paper og Gold Huasheng Paper mod Rådet, T-443/11, EU:T:2014:774, præmis 135). Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren ikke har forklaret, hvori det åbenbart urigtige skøn eller det magtmisbrug, som påberåbes i det tredje anbringendes overskrift, består. Kommissionen har fremhævet, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis til støtte for de argumenter, der er fremført som led i det tredje anbringende, med undtagelse af konstateringen af, at det var åbenbart, at importpriserne efter 2010 var forblevet meget stabile, hvorved selskabet har henvist til et bilag.
- 150 Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerens argumentation i stævningens punkt 80 vedrørende eksportpriserens stabilitet efter 2010 må afvises i medfør af procesreglementets artikel 76, litra d). Kommissionen har fremhævet, at sagsøgeren for at underbygge sin konstatering af, at importpriserne var forblevet meget stabile siden 2010, har foretaget en generel henvisning til et bilag, nemlig et dokument på 28 sider, men at selskabet på ingen måde har angivet nærmere, hvor argumenterne til støtte for selskabets konstatering præcist befinder sig. Kommissionen har i denne forbindelse henvist til Domstolens praksis, hvorefter det ikke tilkommer Retten at forsøge ved hjælp af bilagene og indlæggene at klarlægge, hvilke anbringender der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet (dom af 28.6.2005, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 97 og 100, og af 11.9.2014, MasterCard m.fl. mod Kommissionen, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, præmis 41). Tilsvarende krav gælder, når et argument fremføres til støtte for et anbringende fremsat for Retten (dom af 13.6.2013, Versalis mod Kommissionen, C-511/11 P, EU:C:2013:386, præmis 115). Kommissionen har anført, at en generel henvisning til andre dokumenter, herunder dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, ikke kan råde bod på en unkladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, der skal være indeholdt i stævningen (jf. i denne retning dom af 28.6.2005, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 94-100, af 13.6.2013, Versalis mod Kommissionen, C-511/11 P, EU:C:2013:386, præmis 115, og af 11.9.2014, MasterCard m.fl. mod Kommissionen, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, præmis 40).
- 151 I det foreliggende tilfælde skal det for det første, som det fremgår af præmis 147 og 148 ovenfor, fastslås, at sagsøgeren i stævningen tilstrækkeligt klart har anført de argumenter, som det tredje anbringende støttes på, og at dette anbringende derfor ikke kan afvises af denne grund.
- 152 For det andet skal det fastslås, at sagsøgeren i stævningens punkt 80 rent faktisk har foretaget en generel henvisning til bilag A.11, hvilket selskabet i øvrigt har bekræftet i replikken. Den omstændighed, at sagsøgeren i replikken har anført de konkrete oplysninger i det nævnte bilag, som ifølge selskabet kan underbygge dets konstateringer, kan ikke råde bod på en tilsidesættelse, der er

opstået ved anlæggelsen af søgsmålet, af de krav, der er fastsat i procesreglementets artikel 76 (jf. kendelse af 9.1.2015, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, T-482/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:19, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis). Sagsøgerens generelle henvisning til bilag A.11 skal således afvises (jf. i denne retning dom af 22.6.2017, Biogena Naturprodukte mod EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, præmis 12, og af 9.3.2018, NORMOSANG, T-103/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:126, præmis 25).

b) Realiteten

- 153 For det første må sagsøgerens argumentation om, at selv om den foregående undersøgelse blev afsluttet ved afgørelse 2013/440, efter at klagen var blevet trukket tilbage, var den egentlige grund til, at Kommissionen afsluttede den nævnte undersøgelse, at der ikke var tilstrækkelige beviser for en skade for EU-erhvervsgrenen, forkastes som uvirksom. Det skal, som Kommissionen har gjort gældende, fremhæves, at det ikke tilkommer Retten som led i nærværende søgsmål at undersøge argumenter vedrørende den foregående undersøgelse, eftersom spørgsmålet om fastsættelse af en eventuel skade som led i den nævnte undersøgelse var uafhængigt af den i det foreliggende tilfælde omhandlede undersøgelse og ikke kan føre til en annullation af den anfægtede forordning.
- 154 For det andet skal det hvad angår den åbenbare fejl, som sagsøgeren har gjort gældende, bemærkes, at det påhviler sagsøgeren at fremlægge afgørende beviselementer til støtte for argumentet (jf. i denne retning dom af 22.10.1991, Nölle, C-16/90, EU:C:1991:402, præmis 17; jf. ligeledes i denne retning og analogt dom af 9.9.2010, Carpent Languages mod Kommissionen, T-582/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2010:379, præmis 57, og af 17.1.2017, Cofely Solelec m.fl. mod Parlamentet, T-419/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:8, præmis 96).
- 155 Det fremgår af retspraksis, at undersøgelsen skal foretages på grundlag af oplysninger, der er så aktuelle som muligt, for at kunne fastsætte antidumpingtold, som er egnet til at beskytte EU-erhvervsgrenen mod dumping (dom af 3.10.2000, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, C-458/98 P, EU:C:2000:531, præmis 92, af 28.1.2016, CM Eurologistik og GLS, C-283/14 og C-284/14, EU:C:2016:57, præmis 66, og af 25.1.2017, Rusal Armenal mod Rådet, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, præmis 119).
- 156 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke fremlagt noget bevis, der kan berettige, at Kommissionen fraviger sin sædvanlige praksis, som består i at fastlægge den betragtede periode til fire år, og at den tager hensyn til oplysninger om samhandelen fra 2010.
- 157 Det må således konstateres, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn.
- 158 For det tredje skal det hvad angår det af sagsøgeren påberåbte magtmisbrug bemærkes, at en retsakt kun er behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den må antages at være truffet udelukkende eller dog i det mindste overvejende for at forfølge andre formål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (jf. dom af 14.10.2009, Bank Melli Iran mod Rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 159 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke fremlagt oplysninger, der kan godtgøre, at Kommissionen ved vedtagelsen af den anfægtede forordning forfulgte et andet mål end det at vedtage antidumpingforanstaltninger inden for rammerne af EU-retten. Argumentet vedrørende Kommissionens angivelige magtmisbrug må derfor forkastes.

- 160 For det fjerde skal der hvad angår sagsøgerens argument om, at Kommissionens konklusioner om den betragtede periode må kvalificeres som utilstrækkeligt begrundede, henvises til den retspraksis der er nævnt ovenfor i præmis 140.
- 161 I det foreliggende tilfælde skal det blot fastslås, at det fremgår af 46. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen begrundede afslaget på den anmodning om udvidelse af den betragtede periode, som visse parter havde fremsat under antidumpingundersøgelsen.
- 162 Sagsøgerens argumentation om, at konklusionerne må kvalificeres som utilstrækkeligt begrundede, skal derfor forkastes.
- 163 Det følger af det ovenstående, at det tredje anbringende skal forkastes, idet det er ugrundet, uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om det, hvilket Kommissionen har bestridt, er virksomt.

5. Om det fjerde anbringende vedrørende en tilsidesættelse af princippet om forsvarlig forvaltning, gennemsigtighedsprincippet og af princippet om ret til forsvar

- 164 Med det fjerde anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat EU-rettens almindelige principper såsom princippet om forsvarlig forvaltning, gennemsigtighedsprincippet og princippet om ret til forsvar. Det er sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen tilsidesatte selskabets ret til forsvar ved for det første at give afslag på at fremlægge de oplysninger om EU-erhvervsgrænsen, som var tilgængelige på tidspunktet for de foreløbige konklusioner, ved for det andet at fastsætte en frist på 22 dage til at fremsætte bemærkninger vedrørende de endelige konklusioner og ved for det tredje at fastsætte en frist på to og en halv arbejdsdag til at fremsætte bemærkninger vedrørende de endelige, reviderede konklusioner af 25. november 2016, som indeholdt væsentlige oplysninger, der blev meddelt for første gang.

a) Den af sagsøgeren påberåbte tilsidesættelse af princippet om forsvarlig forvaltning og af gennemsigtighedsprincippet

- 165 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens argumentation om, at Kommissionen tilsidesatte EU-rettens almindelige principper såsom princippet om forsvarlig forvaltning og gennemsigtighedsprincippet, må afvises, eftersom sagsøgeren ikke i stævningen har forklaret, hvori denne tilsidesættelse bestod. Kommissionen har fremhævet, at det fremgår af artikel 21, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, at en stævning skal angive søgsmålets genstand og indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Kommissionen har fremhævet, at Retten har fastslået, at for at et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, skal sagsøgeren i stævningen give en sammenhængende og forståelig angivelse af de væsentligste faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, således at søgsmålet får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar, og Retten, i givet fald uden yderligere oplysninger, kan træffe afgørelse i sagen. Stævningen skal derfor indeholde udtrykkelige angivelser af de grunde, søgsmålet støttes på, og en rent abstrakt opregning heraf opfylder ikke kravene i procesreglementet. Det er Kommissionens opfattelse, at når et anbringende eller et led af et anbringende er uforståeligt, skal det afvises (jf. i denne retning dom af 11.9.2014, Gold East Paper og Gold Huasheng Paper mod Rådet, T-443/11, EU:T:2014:774, præmis 66 og 135, og af 24.9.2015, Italien og Spanien mod Kommissionen, T-124/13 og T-191/13, EU:T:2015:690, præmis 33).
- 166 I henhold til procesreglementets artikel 76, litra d), skal stævningen indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Det følger af retspraksis, at denne fremstilling skal være så klar og præcis, at det er muligt for søgsmålet at tilrettelægge sit forsvar og for den kompetente domstol at træffe afgørelse i sagen (jf. i denne retning dom af 5.3.1991, Grifoni mod Euratom, C-330/88, EU:C:1991:95, præmis 18).

167 I det foreliggende tilfælde skal det, som Kommissionen har anført, bemærkes, at sagsøgeren hverken har angivet eller forklaret, hvori den tilsidesættelse bestod, som selskabet har gjort gældende i overskriften til det fjerde anbringende, af princippet om forsvarlig forvaltning og af gennemsigtighedsprincippet, hvorfor denne argumentation må afvises.

b) Tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar

168 Hvad angår den af sagsøgeren påberåbte tilsidesættelse af retten til forsvar skal det, som det er fastslået ovenfor i præmis 36, indledningsvis fremhæves, at sagsøgeren for Retten ikke kan påberåbe sig handelskammerets ret til forsvar.

169 Af de grunde, der er anført ovenfor i præmis 37-41, forkastes herefter klagepunktet om, at der blev fastsat en utilstrækkelig frist til at fremsætte bemærkninger til de endelige, reviderede konklusioner.

170 Hvad angår klagepunktet om den manglende meddelelse af de oplysninger om EU-erhvervsgrænsen, der var tilgængelige på tidspunktet for de foreløbige konklusioner, skal det for det første bemærkes, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at selskabet selv begærede fremlæggelse af disse oplysninger i sine bemærkninger til de foreløbige konklusioner, idet henvisningen til handelskammerets bemærkninger er uden relevans af de i præmis 169 ovenfor anførte grunde. For det andet har sagsøgeren ikke godtgjort, at proceduren kunne have ført til et andet resultat, hvis selskabet havde haft kendskab til disse oplysninger allerede fra tidspunktet for de foreløbige konklusioner i stedet for på tidspunktet for de endelige konklusioner. Henset til det ovenstående må dette klagepunkt forkastes.

171 Hvad endelig angår klagepunktet om en utilstrækkelig frist til at fremsætte bemærkninger til de endelige konklusioner skal det blot bemærkes, at den frist på 22 dage, som Kommissionen indrømmede, klart overstiger den minimumsfrist på ti dage, der foreskrives i denne sammenhæng i artikel 20, stk. 5, i forordning 2016/1036, og de særlige omstændigheder, som sagsøgeren har gjort gældende, kan ikke rejse tvivl om procedurens lovlighed i denne henseende. Dette klagepunkt skal derfor forkastes.

172 Henset til det ovenstående skal det fjerde anbringende forkastes i sin helhed.

173 Det fremgår af det ovenstående, at Kommissionen skal frifindes.

IV. Sagsomkostninger

174 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

175 I medfør af procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt som intervenienter i en sag, deres egne sagsomkostninger.

176 I den foreliggende sag har Kommissionen nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom. I øvrigt bærer Rådet som intervenerende institution sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

- 1) **Europa-Kommissionen frifindes.**
- 2) **Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.**
- 3) **Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger.**

Kanninen

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Reine

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. september 2019.

Underskrifter

Indhold

I. Sagens baggrund	2
II. Retsforhandlinger og parternes påstande	3
III. Retlige bemærkninger	4
A. Realiteten	4
1. Om det første anbringende om et åbenbart urigtigt skøn, manglende upartiskhed ved bevisbedømmelsen, pålæggelse af en urimelig bevisbyrde på sagsøgeren, en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til at blive hørt og Kommissionens utilstrækkelige begrundelse hvad angår fastlæggelsen af, om rørfittings, der er fremstillet efter ASME/ANSI- og EN/DIN-standarderne, kunne erstatte hinanden	4
a) Genstanden for det første anbringende	5
b) Det andet klagepunkt om en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til at blive hørt hvad angår fastlæggelsen af, at de to typer standarder kunne erstatte hinanden	6
c) Det første, det tredje og det fjerde klagepunkt om en åbenbar fejl, manglende upartiskhed ved bevisbedømmelsen og pålæggelse af en urimelig bevisbyrde på sagsøgeren hvad angår fastlæggelsen af, om rørfittings, der er fremstillet efter ASME/ANSI- og EN/DIN-standarderne, kan erstatte hinanden	8
1) Formaliteten vedrørende visse bilag til replikken	8
2) Formaliteten vedrørende sagsøgerens argumenter om 54. betragtning til den anfægtede forordning	9
3) Vedrørende realiteten med hensyn til det første, det tredje og det fjerde klagepunkt .	9
d) Det femte klagepunkt om en utilstrækkelig begrundelse hvad angår afgørelsen af, om EN/DIN- og ASME/ANSI-standarderne kunne erstatte hinanden	13
2. Om det femte anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn hvad angår behandlingen af lande uden markedsøkonomi	13
a) Muligheden for at påberåbe sig punkt 15 i del I i protokollen om Kinas tiltrædelse af WTO for Retten med henblik på at kontrollere lovligheden af den anfægtede forordning	14
b) Fortolkning af artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 1225/2009, der er forenelig med WTO's retsregler	17
3. Om det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og en utilstrækkelig begrundelse vedrørende tilpasningen af normalværdien	18
a) Formaliteten med hensyn til visse af sagsøgerens argumenter	19
b) Realiteten	20
1) Et åbenbart urigtigt skøn hvad angår tilpasningen af normalværdien	20
2) En utilstrækkelig begrundelse hvad angår tilpasningen af normalværdien	22

4. Om det tredje anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og magtmisbrug vedrørende fastlæggelsen af den betragtede periode	23
a) Formaliteten vedrørende anbringendet	24
b) Realiteten	25
5. Om det fjerde anbringende vedrørende en tilsidesættelse af princippet om forsvarlig forvaltning, gennemsigtighedsprincippet og af princippet om ret til forsvar	26
a) Den af sagsøgeren påberåbte tilsidesættelse af princippet om forsvarlig forvaltning og af gennemsigtighedsprincippet	26
b) Tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar	27
IV. Sagsomkostninger	27